

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 49/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1.		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Z. (...) z dnia(...) roku w sprawie o sygn. akt (...).			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		skazany S. B.	1. przeciętna opinia penitencjarna skazanego;	1. opinia o skazanym z Zakładu Karnego w K.;	1. k. 75-77; 2. k. 2, 11, 14, 16, 75, 77;

			2. pozbawienie wolności skazanego w sprawie o sygn. akt (...) Sądu Okręgowego w Z. (...) dodatkowo w okresie od (...) roku, godz. (...)do dnia (...) roku, godz. (...);	2. informacje o pobytach i orzeczeniach oraz opinie o skazanym z Zakładu Karnego w K.;	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
2.1.1.1. 2.1.1.2.	opinie o skazanym z Zakładu Karnego w K. i informacje o pobytach i orzeczeniach	- dowody o charakterze urzędowym, których treści i pochodzenia nie kwestionowała żadna ze stron procesowych, a i sąd odwoławczy nie znalazł			

		podstaw by czynić to z urzędu;	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	I. zarzut obrazy prawa materialnego, tj. art. 81 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 roku o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID -19 oraz uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID -19 (Dz. U. z 2020 roku poz. 1086 ze zm.), poprzez połączenie w wyroku sądu I instancji kar prawomocnie orzeczonych zarówno przed jak i po dniu wejścia w życie tej ustawy, które to rozwiązanie zostało przepisami tej ustawy wykluczone i w konsekwencji niedopuszczalne zastosowanie przez sąd ustawy – Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie unormowań zawartych w ww. ustawie z dnia 19 czerwca 2020 roku;</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo
niezasadny

Apelacja
prokuratora
okazała się
niezasadna,
aczkolwiek o tyle
była potrzebna,
że pozwoliła
sądowi
odwoławczemu
na skorygowanie
popelnionych
przez sąd meriti
błędów
pisarskich i
merytorycznych
w podstawie
prawnej
orzeczenia o
karze łącznej w
wyroku łącznym.

Na wstępie
niniejszych
rozważań
stwierdzić
należy, że Sąd
Okręgowy w
sposób
prawidłowy
ustalił, jakie
wyroki skazujące
zapadły w
stosunku do
skazanego S.
B. i zgromadził
niezbędne dla
rozstrzygnięcia
sprawy dowody,
a zwłaszcza dane
ww. o pobytach
w jednostkach
penitencjarnych
i zapadłych
prawomocnych
orzeczeniach,
odpisy

poszczególnych
wyroków i
niezbędne dane
osobopoznawcze.

Odnosząc się do
apelacji
prokuratora
podkreślić
trzeba, że jej
autor nie skupił
się na
zastosowanym
przez Sąd
Okręgowy
reżimie
prawnym -
określającym
podstawy i
rozmiar kary
łącznej
orzekanej w
wyroku łącznym
– a na prawnej
dopuszczalności
orzeczenia kary
łącznej w wyroku
łącznym, stojąc
na stanowisku,
że warunki takie
in concreto nie
zostały
spełnione.

Innymi słowy
podniósł
klasyczny zarzut
obrazy prawa
materialnego
(error iuris),
który polegać
może na błędnej
wykładni
przepisu,
zastosowaniu
nieodpowiedniego
przepisu lub
zastosowaniu go
w niewłaściwy
sposób,
zastosowaniu

danego przepisu,
mimo zakazu
określonego
rozstrzygnięcia
lub
niezastosowaniu
normy, której
stosowanie było
obowiązkowe.

Godzi się
przypomnieć, iż
podstawą
kontestowanego
przez skarżącego
rozstrzygnięcia o
karze łącznej
orzeczonej w
zaskarżonym
wyroku łącznym
było
zastosowanie
przez Sąd
Okręgowy
przepisów
Rozdziału IX
ustawy z dnia
6 czerwca 1997
r. Kodeks karny
(Dz.U. z 2020 r.,
poz. 444 - j.t.
ze zm.) Zbieg
przestępstw oraz
łączenie kar i
środków
karnych w
brzmieniu
obowiązującym
do dnia 23
czerwca 2020
roku, tj. do dnia
poprzedzającego
wejście w życie
nowelizacji do
Kodeksu
karnego na mocy
art. 38 ustawy z
dnia 19 czerwca
2020 r. o
doplatach do

oprocentowania
kredytów
bankowych
udzielanych
przedsiębiorcom
dotkniętym
skutkami
COVID-19 oraz
o uproszczonym
postępowaniu o
zatwierdzenie
układu w
związku z
wystąpieniem
COVID-19
(Dz.U. z 2020 r.,
poz. 1086 ze zm.
– **dalej w
skrótce tarcza
4.0)**, która
gruntownie
zmieniała
instytucję kary
łącznej,
przywracając de
facto model
orzekania o
karze łącznej,
wedle zasady
chronologii
orzeczeń, która
obowiązywała w
polskim
systemie
prawnym do
dnia 30 czerwca
2015 roku. Z
dniem bowiem 1
lipca 2015 roku
ustawa z dnia 20
lutego 2015 r. o
zmianie ustawy
- Kodeks karny
oraz niektórych
innych ustaw
(Dz.U. z 2015
r., poz. 396
– **dalej
w skrótce
nowela**

lutowa)
wprowadziła
tzw. kroczący
model kary
łącznej.

Zmiany zasad
orzekania kary
łącznej w
stosunkowo
krótkim czasie
w naturalny
sposób rodzą
problemy natury
intertemporalnej
w sprawach
pozostających na
styku dwóch
różnych
systemów
orzekania kary
łącznej –
aktualnie
obowiązującego
oraz
obowiązującego
poprzednio.
Podstawowym
przepisem
rozstrzygającym
kolizje ustaw
w czasie jest
art. 4 § 1
k.k., wedle treści
którego: Jeżeli w
czasie orzekania
obowiązuje
ustawa inna
niż w czasie
popelnienia
przestępstwa,
stosuje się
ustawę nową,
jednakże należy
stosować ustawę
obowiązującą
poprzednio,
jeżeli jest

względniejsza
dla sprawcy.

Zarówno w
orzecznictwie,
jak i w doktrynie
aprobowane jest
stanowisko, że
„Kara łączna
stanowi
instytucję prawa
karnego
materialnego,
stąd jej
orzekanie winno
być
rozpatrywane
przez pryzmat
reguły
intertemporalnej
zawartej w art.
4 § 1 k.k. Ta
zaś nakazuje w
wypadku, gdy w
czasie orzekania
obowiązuje
ustawa inna
niż w czasie
popelnienia
przestępstwa,
stosować ustawę
nową, chyba że
ustawa
obowiązująca
poprzednio była
względniejsza
dla sprawcy”,
jak słusznie
stwierdzono w
wyroku SN z
dnia 17 lipca
2014 r., V
KK 211/14 (KZS
2015, z. 10,
poz. 21). Zgodzić
zatem trzeba się
z tezą zawartą
w wyroku SN z
dnia 9 stycznia
2015 r., IV

KK 224/14 (LEX nr 1622330),
iż "Stosując w prawidłowy sposób art. 4 § 1 k.k. w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego, sąd winien rozważyć "względność" ustaw przy porównaniu stanu normatywnego z daty orzekania w przedmiocie wydania wyroku łącznego oraz stanu normatywnego z czasu popełnienia każdego z przestępstw wchodzących w skład zbiegu" (por. także wyroki SN: z dnia 7 listopada 2014 r., II KK 284/14, OSNKW 2015, nr 3, poz. 27, i z dnia 25 czerwca 2014 r., II KK 139/14, LEX nr 1480321; teza 18 komentarza do art. 18 w: Wróbel W. (red.), Zoll A. (red.), Barczak-Oplustil A., Bielski M., Bogdan G., Ćwiąkalski Z., Dąbrowska-Kardas M., Górski W., Iwański M.,

Jakubowski M.,
Jodłowski J.,
Kardas P.,
Majewski J.,
Małecki M.,
Plich A., Pyrcak-
Górowska M.,
Raglewski J.,
Szewczyk M.,
Tarapata S.
Kodeks karny.
Część ogólna.
Tom I. Część
I. Komentarz do
art. 1-52, WK,
2016).

Naturalnie
przepisu art. 4
k.k. nie stosuje
się, jeżeli ustawa
zawiera przepisy
szczególne,
określające
zasady
intertemporalne.
Takim
uregulowaniem
szczególnym jest
przepis art. 81
ustawy – tarcza
4.0, wedle
którego:

- ust. 1.
Przepisy
rozdziału IX
(Zbieg
przestępstw
oraz
łączenie kar
i środków
karnych –
uwaga SA)
ustawy
zmienianej
w art. 38
(czyli
ustawy
Kodeks

karny –
uwaga SA),
w
brzmieniu
dotychczasowym,
stosuje się
do kar
prawomocnie
orzeczonych
przed
dniem
wejścia w
życie
niniejszej
ustawy.

- ust. 2.
Przepisy
rozdziału IX
ustawy
zmienianej
w art. 38, w
brzmieniu
nadany
niniejszą
ustawą,
stosuje się
do kar
prawomocnie
orzeczonych
po dniu
wejścia w
życie
niniejszej
ustawy.
- ust. 3. W
przypadku
orzeczenia
kary łącznej
na zasadach
wskazanych
w ust. 1, do
określenia
właściwości
sądu stosuje
się przepis
art. 569 §
1 ustawy
zmienianej

w art. 39, w
brzmieniu
dotychczasowym.

W realiach
rozpatrywanego
przypadku
bezspornym jest,
że Sąd Okręgowy
połączył w
zaskarżonym
wyroku
podlegające
wykonaniu kary:

-(...)miesiące
ograniczenia
wolności,
orzeczoną
wyrokiem
nakazowym
Sądu
Rejonowego w
Z. (...) z dnia
(...) r., sygn.
akt (...), za
przestępstwo z
art. 278 § 1
kk, popełnione
w dniu (...)
r., który
uprawomocnił
się w dniu (...)r.,

- 1 roku
i 2 miesiące
pozbawienia
wolności,
orzeczoną
wyrokiem Sądu
Okręgowego w
Z. (...) z dnia (...)
r., sygn. akt (...),
za przestępstwo
z art. 59 ust.
2 ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii w
zw. z art. 59
ust. 1 ustawy o

przeciwdziałaniu
narkomanii,
popelnione w
okresie od (...)r.
do (...) r., który
uprawomocnił
się w dniu (...) r.,

orzekając karę
łącną (...)i (...)
miesiący
pozbawienia
wolności, na
podstawie m.in.
przepisów art.
85 § 1 i 2
k.k. w zw. z
art. 86 § 1 k.k.,
art. 87 § 1 k.k.
– w brzmieniu
ustawy
obowiązującym
do dnia 23
czerwca 2020
roku - które
zastosował
poprzez
odwołanie się do
unormowania
art. 4 § 1
k.k. – punkt I.
rozstrzygnięcia.

W pozostałym
natomiast
zakresie,
stosownie do
brzmienia art.
572 k.p.k.
umorzył
postępowanie w
przedmiocie
orzeczenia kary
łącnnej, tj.
odnośnie
wykonanych
kar:

- (...)miesiący
ograniczenia

wolności,
orzeczonej
wyrokiem Sądu
Rejonowego w Ś.
z dnia (...) r.,
sygn. akt (...),
za przestępstwo
z art. 62 ust.
3 ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii,
popelnione w
dniu (...)r., który
uprawomocnił
się w dniu (...) r.,

- (...)miesiące
ograniczenia
wolności
orzeczonej
wyrokiem Sądu
Rejonowego w Ś.
z dnia (...) r.,
sygn. akt (...),
za przestępstwo
z art. 62 ust.
3 ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii ,
popelnione w
dniu (...)r., który
uprawomocnił
się w dniu (...)
r. – punkt II
rozstrzygnięcia.

W świetle
powyższego
słusznie
skarżący
prokurator
wnioskuje, że
Sąd Okręgowy
doszedł do
przekonania, że
unormowanie
szczególne
zawarte w art.
81 – ustawy
tarcza 4.0. nie

wyklucza regulacji zawartej w art. 4 § 1 k.k., aczkolwiek faktem jest, że nie przedstawił żadnej w tym zakresie argumentacji, z którą można by logicznie polemizować.

Argumentację taką przedstawił autor apelacji, opowiadając się przeciwko zastosowanej w praktyce przez Sąd orzekający wykładni art. 81 cyt. ustawy - dopuszczającej możliwość połączenia karą łączną w wyroku łącznym kar tego samego rodzaju lub innych podlegających łączeniu, orzeczone wyrokami, które uprawomocniły się zarówno przed 24 czerwca 2020 roku, jak i po dniu wejścia w życie nowelizacji Kodeksu karnego dokonanej na mocy ustawy – tarcza 4.0.

Zaprezentowanej przez skarżącego prokuratora wykładni art. 81 ww. ustawy, Sąd Apelacyjny orzekający w niniejszej sprawie jednak nie podziela.

Przede wszystkim do wniosków takich nie skłania wykładnia językowa odnośnego unormowania, które ma bez wątpienia charakter intertemporalny, czyli reguluje ewentualną kolizję konkurujących przepisów w czasie, jaka w okolicznościach sprawy wystąpiła już z tej racji, że wszystkie czyny, za które S. B. został skazany prawomocnymi wyrokami, i które zostały objęte karą łączną w zaskarżonym wyroku, zostały popełnione przed dniem 24 czerwca 2020 roku, czyli na gruncie przepisów

pozwalających
orzec karę łączną
za zbiegające
się przestępstwa
zgodnie z tzw.
krocącym
modelem kary
łącznej, opartym
na zasadzie
wykonalności
orzeczeń (vide
art. 85 § 1 i 2
k.k. w brzmieniu
nadany przez
nowelę lutową).
Zastosowanie
ustawy
obowiązującej
poprzednio było
dla skazanego
oczywiście
bardziej
korzystne,
bowiem na
gruncie
aktualnego
stanu prawnego,
przywracającego
tzw. zasadę
chronologii
orzeczeń -
wyłożoną w
uchwale składu
7 sędziów Sądu
Najwyższego z
2005-02-25 w
sprawie I KZP
36/04, mającej
moc zasady
prawnej
(OSNKW
2005/2/13),
wedle której
zawarty w art.
85 k.k. zwrot:
"zanim zapadł
pierwszy wyrok"
odnosi się do
pierwszego
chronologicznie

wyroku, który
zapadł przed
popelnieniem
przez sprawcę
kolejnego
(kolejnych)
przestępstwa -
brak było
podstaw do
orzeczenia kary
łącznej w
ramach wyroku
łącznego.

Uwagi te miały
charakter
jedynie
poboczny,
albowiem w
sprawie spór
idzie nie o to,
który z reżimów
prawnych
orzekania kary
łącznej jest dla
skazanego
względniejszy w
rozumieniu art.
4 § 1 k.k., ale
o to czy badanie
względności
ustawy przez
sąd orzekający
w ogóle było
prawnie
dopuszczalne, a
tym samym, czy
obowiązujące
brzmienie
przepisu
intertemporalnego
– art. 81
ustawy tarcza
4.0 wyklucza
całkowicie
działanie zasady
lex mitior.

Przede
wszystkim nie

sposób podzielić konstatacji skarżącego, że Sąd Okręgowy, dopuszczając możliwość zastosowania przepisów ustawy obowiązującej poprzednio - jako względniejszej dla skazanego w rozumieniu art. 4 § 1 k.k. - w takim jak aktualnie rozpatrywany przypadek, tj. dla stanów o „mieszanej” dacie prawomocności orzeczeń, uczynił to wbrew literalnemu brzmieniu przepisu art. 81 ustawy - tarcza 4.0. Zauważyć bowiem należy, że prawodawca w przedmiotowej regulacji unormował tylko dwa, rozłączne stany faktycznoprawne:

- pierwszy, w którym wszystkie spośród objętych zakresem postępowania w przedmiocie wyroku łącznego orzeczenia

uprawomocniły się przed datą wejścia w życie tarczy 4.0. - do którego znajdują bez wyjątku zastosowanie przepisy rozdziału IX ustawy Kodeks karny w brzmieniu dotychczasowym z mocy ust. 1 art. 81 cyt. ustawy,

- drugi, w którym wszystkie orzeczenia objęte postępowanie w przedmiocie wyroku łącznego uprawomocniły się już po dniu wejścia w życie rzeczony nowelizacji – do którego znajdują bez wyjątku zastosowanie przepisy rozdziału IX ustawy Kodeks karny w brzmieniu znowelizowanym przez ustawę – tarcza 4.0 z mocy ust. 2 art. 81 cyt. ustawy.

Regulacja ta jest czytelna i nie pozostawia wątpliwości interpretacyjnych nie tylko na gruncie

językowym
(clara non sunt
interpretanda),
ale i innych
poziomach
wykładni prawa,
w tych
przypadkach, w
których
wszystkie kary
tego samego
rodzaju albo
inne podlegające
łączeniu za
zbiegające się
przestępstwa
zostały
prawomocnie
orzeczone albo
przed 24
czerwca 2020
roku, albo po tej
dacie.
Natomiast,
zdaniem
instancji
odwoławczej,
zakres
normowanie
tego
szczególnego
przepisu nie
odnosi się w
ogóle do stanów
faktycznoprawnych
o „mieszanej”
dacie
prawomocności
orzeczeń
skazujących, a
więc takich jak
aktualnie
rozpatrywany
przypadek.

Powyższe nie
oznacza, że Sąd
Okręgowy
dorożumianie
przyjął istnienie

„luki” prawnej,
którą
samodzielnie
wypełnił poprzez
zastosowanie
art. 4 § 1
k.k., wchodząc
niejako w rolę
prawodawcy, jak
twierdzi
apelujący -
wtórujący
niektórym
głosom doktryny
(vide artykuł
Alicji
Limburskiej
„Aktualne
zagadnienia
intertemporalne
związane z
instytucją kary
łącznej”, MOP
2021, Nr 2).
Zarzutu tego
Sąd odwoławczy
nie podziela.
Przeciwko takiej
wykładni nie
przemawia w
szczególności
wykładnia
porównawcza –
nazywana w
apelacji
skarżącego
historyczną.
Bezspornym
jest, że art. 19
ust. 1 tzw. noweli
lutowej, która
wprowadziła
kroczący model
orzekania kary
łącznej w wyroku
łącznym,
odmiennie
uregulował
kwestię kolizji
ustaw w czasie.

Mianowicie art. 19 ust. 1 noweli lutowej stanowił, iż: Przepisów rozdziału IX ustawy, o której mowa w art. 1 (ustawa Kodeks karny – uwaga SA), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Przepis art. 81 ustawy - tarcza 4.0 nie zawiera analogicznego unormowania, co tym samym nie oznacza jeszcze, że ustawodawca nie dopuścił możliwości zastosowania art. 4 § 1 k.k. w jakichkolwiek przypadkach, jak chce tego apelujący – in concreto w

stanach
faktycznoprawnych
o mieszanej
dacie
prawomocności
orzeczeń
skazujących za
zbiegające się
przestępstwa.
Różne bowiem
są techniki
legislacji
prawnej –
wyłączenie
normy art. 4 § 1
k.k. może wszak
nastąpić od
strony
pozytywnej, jak
i negatywnej.
Zatem, skoro
ustawodawca
wprost nie
uregulował w
przepisie
szczególnym,
jakim bez
wątpienia jest
art. 81 ustawy
- tarcza 4.O,
stanów o
mieszanej
prawomocności,
to - a contrario -
stanów tych nie
wyłączył spod
działania normy
ogólnej zawartej
w art. 4 § 1 k.k.
Ten kierunek
wykładni
dodatkowo
wspiera
argument, że
wyjątków nie
należy
interpretować
rozszerzająco,
zgodnie z
paremią

exceptiones non
sunt
extendendae.

Takiemu
rezultatowi
wykładni nie
sprzeciwia się
argument, że
przy przyjętej
przez Sąd
orzekający
interpretacji
przepisu art.
81 całkowicie
zbytecznym
jawiło się jego
umieszczenie
pośród
przepisów
przejściowych i
końcowych
ustawy - tarcza
4.0.
Poprzestanie
bowiem na
przepisie art.
103 rzeczonyj
ustawy, wedle
którego „Ustawa
wchodzi w życie
z dniem
następującym po
dniu ogłoszenia
(...)” wprost
prowadziłoby do
wniosku, że
norma art. 4
§ 1 k.k. nie
doznaje żadnych
ograniczeń i
znajduje
zastosowanie do
wszystkich wyżej
omówionych
stanów
faktycznoprawnych,
tj.:

1. zarówno w przypadku zbiegu skazań prawomocnie orzeczonych tylko przed 24 czerwca 2020 roku,

2. zbiegu skazań prawomocnie orzeczonych tylko po tej dacie,

3. jak i w przypadku zbiegu prawomocnych skazań o mieszanej dacie prawomocności.

Tymczasem ustawodawca wyłączył spod działania zasady lex mitior wprost tylko przypadki wymienione w punktach 1. i 2., pomijając stany opisane w punkcie 3., których podciąganie pod inne, opisane wyżej przypadki, kłóciłoby się z zasadą racjonalności ustawodawcy, który przemodelował zasady orzekania o karze łącznej m.in. w celu przyspieszenia i ograniczenia

liczby
postępowań w
sprawach o
wydanie wyroku
łącznego, jak
na to wskazuje
Uzasadnienie
projektu ustawy
(IX kadencja,
druk sejm. nr
382): „(...)”
sprawiedliwościowy
aspekt
przywrócenia
niniejszą
poprawką zasad
łączenia kar
obowiązujących
do dnia 30
czerwca 2015
r. w rezultacie
powoduje
ograniczenie
liczby
wypadków, w
których możliwe
jest łączenie kar,
a w wymiarze
procesowym
będzie się to
przejawiało w
zmniejszeniu
liczby
wydawanych
wyroków
łącznych”.

Postulat ten w
istocie realizuje
przyjęta w
zaskarżonym
orzeczeniu
wykładnia
przepisu art.
81 ustawy –
tarcza 4.0, która
zwalnia sądy
orzekające od
żmudnych i
niekiedy

skomplikowanych
analiz pod kątem
względności
ustawy w
odniesieniu do
stanów
faktycznoprawnych
złożonych z
jednolitych pod
względem
prawomocności
grup wyroków
skazujących za
zbiegające się
przestępstwa,
świadomie
ograniczając je
do stanów o
mieszanej dacie
prawomocności
- poprzez ich
niewymienienie
w treści art.
81 ustawy -
tarcza 4.0. Taki
sposób wykładni
i stosowania
omawianego
unormowania
nie kłóci się
również z racją
wprowadzenia
samego przepisu
międzyczasowego.
„Poprawka
przewiduje także
dodanie
przepisu
międzyczasowego,
wedle którego
przepisy o karze
łącznej w
brzmieniu
dotychczasowym
stosować się
będzie do kar
prawomocnie
orzeczonych
przed dniem
wejścia w życie

ustawy, zaś przepisy te w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosować się będzie do kar prawomocnie orzeczonych po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

Rozwiązanie powyższe oparte zostało na zasadzie chwytania przepisu w locie, biorąc pod uwagę, że nie jest możliwe – z punktu widzenia konstrukcyjnego – łączenie na proponowanych w poprawce zasadach kar łącznych z karami jednostkowymi, tak jak jest to obecnie.”

Powyższe oznacza tyle, że łączenie kar tego samego rodzaju albo innych podlegających łączeniu – orzeczonych prawomocnie tylko po dniu 24 czerwca 2020 roku w założeniu projektodawcy dotyczyć miało

wyłącznie kar jednostkowych na zasadzie chronologii orzeczeń, zaś orzeczonych prawomocnie tylko do dnia 23 czerwca 2020 roku – podlegających wykonaniu kar zarówno jednostkowych i jak łącznych. Natomiast stany faktycznoprawne o mieszanych datach prawomocności zbiegających się orzeczeń dopuszczają możliwość zastosowania zarówno ustawy nowej, jak i obowiązującej poprzednio w zależności od wyboru ustawy względniejszej dla skazanego, przy czym wybór jednego z modeli orzekania kary łącznej nigdy nie doprowadzi do konfliktu „ z punktu widzenia konstrukcyjnego”, albowiem niemożliwym jest stosowanie obu tych reżimów jednocześnie, nawet gdyby warunki do wydania wyroku

łącznie były spełnione zarówno na gruncie nowej, jak obowiązującej poprzednio ustawy. Poza wyrażnie określonymi w ustawie wyjątkami nie jest dopuszczalne orzekanie częściowo na podstawie przepisów ustawy obowiązującej poprzednio, a częściowo na podstawie przepisów ustawy nowej (por. A. Marek, Komentarz..., s. 18; B. Kunicka-Michalska (w:) E. Bieńkowska, B. Kunicka-Michalska, G. Rejman (red.), J. Wojciechowska, Kodeks..., s. 259; B. Nita, A. Światłowski, Zakaz..., s. 38 i n.; a także wyrok SN z dnia (...)r., (...)). Sąd musi dokonać wyboru między konkurującymi ustawami i zastosować całościowo tylko jedną z nich, tj. tę, która in concreto jest

względniejsza dla sprawy (wyrok SN z dnia (...) r.,(...)) Prok. i Pr.-wkł. 2002, nr 9, poz. 6; teza 41 do art. 4 w komentarzu op. cit.).

W świetle powyższego przyjęta w zaskarżonym wyroku wykładnia art. 81 ustawy – tarcza 4.0 nie narusza reguł wykładni językowej, porównawczej (historycznej) czy celowościowej (teleologicznej), wbrew odmiennym twierdzeniom apelującego.

Nie ulega wątpliwości, że przepis art. 81 ust. 1 i 2 cyt. ustawy stanowi *lex specialis* w stosunku do art. 4 § 1 k.k. i wyłącza jego stosowanie, ale tylko w sytuacjach w nim unormowanych. Bez wątpienia bowiem zasada *lex mitior* uregulowana jest na poziomie ustawowym, w

tym w art. 4 § 1 k.k., a zatem jej wyłączenie przez ustawę zwykłą jest co do zasady prawnie dopuszczalne. W świetle powyższego generalnie zgodzić należy się z tezą skarżącego, że teoretycznie prawodawca w ustawie – tarcza 4.0 mógł całkowicie wyłączyć stosowanie art. 4 § 1 k.k. we wszystkich sprawach dot. orzeczenia kary łącznej w wyroku łącznym, a pozostających na styku stanów prawnych – dotychczasowego i nowego – w tym również o mieszanych datach prawomocności zbiegających się orzeczeń - jednakże wyłączenie to powinien w ustawie zadekretować. Tymczasem sytuacji takiej nie obejmuje przepis art. 81 cyt. ustawy, który to pogląd wyrażony został również w

doktrynie (vide
cytowany przez
apelującego
komentarz do
art. 85 k.k., teza
1. w: Konarska-
Wrzosek V.
(red.), Lach A.,
Lachowski J.,
Oczkowski T.,
Zgoliński I.,
Ziółkowska A.
Kodeks karny.
Komentarz.
WKP, 2020).

Nawet jednak,
gdyby podzielić
zapatrywania
apelującego
prokuratora i
uznać, że norma
intertemporalna
wyrażona w art.
81 ust. 1 i 2
ustawy – tarcza
4.0 wysławia
wprost zakaz
obejmowania
karą łączną w
ramach wyroku
łącznego kar
orzeczonych
prawomocnie
zarówno przed
24 czerwca 2020
roku, jak i
po tej dacie,
czyli w stanach
faktycznoprawnych
o tzw. mieszanej
dacie
prawomocności,
to takim
rezultatem
wykładni
językowej
sprzeciwia się

wykładnia
prokonstytucyjna.

Naturalnie interpretowany na użytek niniejszego postępowania przepis ustawy – tarcza 4.0 korzysta z domniemania konstytucyjności i dopóty dopóki za takowy nie zostanie uznany we właściwym trybie, ma charakter powszechnie obowiązujący. Nie oznacza to jednak tego, że wykładnia prokonstytucyjna nie obowiązuje. Wykładnia systemowa polega bowiem na ustaleniu znaczenia interpretowanej normy w kontekście całego systemu prawa. Normie prawnej powinno się nadać znaczenie zgodne z Konstytucją - tzw. wykładnia prokonstytucyjna. Bynajmniej ta ostatnia nie jest wykładnią prawotwórczą, zatem należy ją uznać za generalnie

dopuszczalną na gruncie prawa karnego, czego wyrazem jest pogląd wedle, którego „Tekst prawny poddać przeto należy analizie z punktu widzenia wszystkich dyrektyw interpretacyjnych, a to kolejno: językowych, systemowych i funkcjonalnych, także dyrektywie historycznej i porównawczej, czy – właśnie – prokonstytucyjnej, w razie zaś stwierdzenia ważnych racji (prawnych, społecznych lub moralnych) – odstąpić powinno się nawet od wykładni językowej. Stwierdzić należy, że zwłaszcza konieczność realizacji konstytucyjnych wartości uzasadniać będzie przekroczenie językowych granic wykładni” (A. Rychlewska, O gwarancyjnym modelu wykładni prokonstytucyjnej

przepisów
typizujących
czyny
zabronione pod
groźbą kary,
„Czasopismo
Prawa Karnego i
Nauk
Penalnych”
2016, z. 3, por.
także uchwałę
SN z 21 IX 2005
r., I KZP 29/05,
OSNKW 2005,
nr 10, poz. 90).

Zgodzić
oczywiście
należy się ze
skarżącym, że
prawo do
wyroku łącznego
nie jest prawem
podmiotowym,
gwarantowanym
przez ustawę
zasadniczą a
prawodawca ma
znaczną
swobodę w jego
kształtowaniu -
w zależności
od aktualnych
celów polityki
karnej.

Potwierdzeniem
tego są nie
tylko dwukrotne
zmiany zasad
orzekania kary
łącznej w wyroku
łącznym na
przestrzeni
ostatnich
niepełna 5
lat, ale i
wywody zawarte
w uzasadnieniu
wyroku
Trybunału

Konstytucyjnego z 4.07.2018 r., K 16/16, LEX nr 2510943, do których szeroko odwołuje się autor apelacji. Sama instytucja wyroku łącznego, choć w praktyce z reguły prowadzi do polepszenia sytuacji skazanego, to jednak - zgodnie z utrwalonym stanowiskiem orzecznictwa i doktryny - kara łączna orzekana w wyroku łącznym powinna stanowić swego rodzaju korektę poprzez pryzmat oceny dotychczasowego przebiegu okresu wykonywania poszczególnych kar zawartych w podlegających łączeniu wyrokach. Zatem kara łączna nie jest i nie powinna być postrzegana jako instytucja mająca działać na korzyść skazanego, swoista premia, ale jako instytucja gwarantująca racjonalną

politykę karania w stosunku do sprawcy wielości pozostających w realnym zbiegu przestępstw.

Powyższe nie oznacza jednak, że skazany może być pozbawiony nie tyle prawa do wyroku łącznego co równego dostępu do zasady *lex mitior* (art. 4 § 1 k.k.), wbrew konstytucyjnej zasadzie równości wobec prawa (art. 32 Konstytucji RP). Wedle bowiem forsowanej przez apelującego wykładni art. 81 ustawy – tarcza 4.0, to nie data zbiegających się czynów a data prawomocnego ich osądzenia skazującymi wyrokami warunkowałyby prawną dopuszczalność objęcia ich karą łączną w ramach wyroku łącznego, na co skazany mógłby nie mieć żadnego wpływu. Innymi słowy przepis intertemporalny zawierałby kolejną,

negatywną
materialnoprawną
przesłankę
orzeczenia kary
łącznej w wyroku
łącznym.

Sąd Apelacyjny
ma oczywiście
świadomość, że
podobny
problem był
przedmiotem
analizy
Trybunału
Konstytucyjnego,
który w
powołanym już
wcześniej
wyroku z (...)r.,
(...) orzekł, że
art. 19 ust. 1
noweli lutowej
jest zgodny z
art. 32 ust.
1 Konstytucji
RP. Dostrzegłszy
nierówność w
dostępie do
zasady lex
mitior, Trybunał
Konstytucyjny
nie podzielił
zapatrywania
wnioskodawcy -
Rzecznika Praw
Obywatelskich,
że przyjmowanie
jako kryterium
różnicowania
sprawców daty
uprawomocnienia
się wyroków
skazujących, jest
konstytucyjnie
niedopuszczalne.
Prawomocność
orzeczenia
Trybunał
Konstytucyjny

uznał za okoliczność prawnie istotną zarówno w prawie karnym materialnym, jak i procesowym. Jednocześnie przyjął, że stosowanie kwestionowanego kryterium odpowiada zasadzie proporcjonalności, gdyż ustawodawca, realizując postulat szybkiego wdrożenia nowych przepisów, jednocześnie zapewnił ochronę interesów sprawców, w stosunku do których wyroki uprawomocniły się przed wejściem w życie nowelizacji z 20.02.2015 r. Jak argumentował Trybunał Konstytucyjny: „W niniejszej sprawie sytuacja sprawców, wobec których wymierzana jest kara łączna, jest determinowana przede wszystkim przez art. 42 ust. 1

w związku z art. 2 Konstytucji".
W konsekwencji także wyrok łączny w stosunku do sprawcy, którego kary uprawomocniły się przed wejściem w życie nowelizacji, spełnia według Trybunału Konstytucyjnego wymogi wyroku sprawiedliwego.

Mając jednak na uwadze, że przedmiotem rzeczonoego judykatu był cały przepis art. 19 ust. 1 noweli lutowej, a więc także w zakresie w jakim dopuszczał on stosowanie art. 4 § 1 k.k. (Przepisów rozdziału IX ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w

związku z
prawomocnym
skazaniem po
dniu wejścia w
życie niniejszej
ustawy), jako
uprawniony jawi
się wniosek,
że dekodując
normę zawartą w
art. 81 ust. 1 i 2
ustawy – tarcza
4.0 w sposób
zaproponowany
przez
prokuratora,
uznać
należałoby, że
prawodawca nie
zapewnił
wystarczającej
ochrony
interesów
sprawców
zbiegających się
przestępstw, w
stosunku do
których wyroki
skazujące za nie
uprawomocniły
się zarazem
przed datą
wejścia w życie
przepisów tarczy
4.0 oraz po tej
dacie. Interesy te
winny być zatem
chronione przez
zastosowanie
art. 4 § 1 k.k.
w omawianym
zakresie.
Trybunał
Konstytucyjny
akceptował
wszak
dotychczas
jedynie
wyłączenie
stosowania

zasady lex mitior przy orzekaniu kary łącznej pod rządami ustawy nowej, ale w odniesieniu do kar orzeczonych prawomocnie wyłącznie przed wejściem w życie tej ustawy (por. M. Zacharski: Reguły intertemporalne a instytucja kary łącznej w tarczy 4.0, LEX/el. 374387; uzasadnienie postanowienia Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 25 listopada 2020 r., II AKz 346/20, LEX nr 3101657).

Wprawdzie z poglądem tym skarżący szeroko polemizuje w apelacji w odwołaniu do argumentacji zawartej w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z (...) r., (...), pomija jednak okoliczność, że w art. 19 ust. 1 noweli lutowej wprost zadekretowano możliwość zastosowania art. 4 § 1 k.k. do stanów

faktycznoprawnych
o mieszanej
dacie
prawomocności,
co
rekompensowało
brak dostępu do
zasady lex mitior
(zgodnie z
zasadą
proporcjonalności
z art. 31 ust.
3 Konstytucji), a
co obecnie - przy
zakładanej przez
apelującego
wykładni art. 81
ust. 1 i 2
ustawy – tarcza
4.0 nie ma
miejsca. Zatem
w ocenie sądu
odwoławczego
taka jego
interpretacja
narusza prawo
do
sprawiedliwego
wyroku
(łącznego)
poprzez
nierówny dostęp
do zasady lex
mitior sprawców
popelniających
czyny
zabronione w
tym samym
czasie poprzez
wprowadzenie
cezury czasowej
w postaci daty
prawomocności
wyroków
skazujących za
zbiegające się
przestępstwa -
oczywiście w
analizowanym

aktualnie
zakresie.

W uzasadnieniu
wyroku z(...) r.,
(...) Trybunał
Konstytucyjny
stwierdził:
„Prawo do
sprawiedliwego
wyroku łącznego
także ma swoje
źródło w
Konstytucji -
stanowi je art. 45
ust. 1 w związku z
art. 2, art. 31 ust.
3 i art. 42 ust.
1 Konstytucji. W
sensie
materialnym
oznacza ono
prawo do
uzyskania
orzeczenia
adekwatnego
(proporcjonalnego)
do osoby
sprawcy i
popelnionego
przez niego
czynu,
uwzględniającego
potrzeby
prewencji
generalnej i
indywidualnej
oraz prawnie
chronione
interesy
pokrzywdzonego
(...) W sensie
formalnym
prawo do
sprawiedliwego
wyroku łącznego
oznacza prawo
do wyroku
wydanego w
prawidłowo

ukształtowanej procedurze (...), a więc m.in. na odpowiedniej podstawie prawnej. Nie ulega wątpliwości, że w sprawach karnych Konstytucja gwarantuje co do zasady orzekanie na podstawie przepisów obowiązujących w momencie popełnienia czynu (nullum crimen, nulla poena sine lege), a w każdym razie zakazuje wstecznego działania ustawy wprowadzającej lub zaostrzającej odpowiedzialność karną (lex severior retro non agit). W świetle utrwalonego orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, reguły te wynikają z art. 42 ust. 1 Konstytucji i "stanowią podstawę standardów odpowiedzialności karnej w demokratycznym państwie prawnym" (...).

Na gruncie tego przepisu

zakaz retroaktywności
prawa ma jednak formę "złagodzoną"
- art. 42 ust. 1 Konstytucji nie wyklucza wstecznego działania przepisów korzystnych dla sprawcy (...), co dostrzegł ustawodawca, uchwalając art. 4 § 1 k.k. (...)".
Wprawdzie Trybunał jednocześnie nie dopatrył się, aby wyrok łączny wydany w przypadkach regulowanych normą art. 19 ust. 1 tzw. noweli lutowej można było uznać za niespełniający konstytucyjnych wymogów wyroku sprawiedliwego, jednakże tezę tę argumentował m.in. tym, że „(...) łączenie kar uprawomocnionych przed wejściem w życie ustawy nowelizującej musi, a **łączenie kar o mieszanej prawomocności może**

**następować
na podstawie
przepisów
obowiązujących
w chwili
popętnienia
czynu, jak
tego wymaga
art. 42 ust. 1**

w związku z art.
2 Konstytucji
(nullum crimen,
nulla poena sine
lege). Realizuje
to podstawową
zasadę, że
"Obywatel ma
prawo
oczekiwać, że
będzie podlegał
odpowiedzialności
karnej na
zasadach
określonych w
art. 42 ust. 1
Konstytucji."

Argument ten
w poddanym
osądowi
przypadku bez
wątpienia stracił
na aktualności.
Nie idzie przy
tym o prawo do
wyroku łącznego
w określonej
wysokości,
sprawca bowiem
nie może „(...)”
oczekiwać
korzyści, które
dla niego
mogłyby
wynikać w
związku z
naruszeniem
prawa ze
względu na taką
a nie inną

politykę karną,
bo ta - w
zależności od
istoty zagrożeń
związanych z
konkretnymi
przestępstwami
- może podlegać
modyfikacjom i
zmianom (...)”
(wyrok z (...)r.,
sygn. (...) w
kontekście
dopuszczalności
przedłużenia
terminów
przedawnienia
przestępstw,
(...), poz. (...),
ale o prawo
do wyroku jako
takiego, co może
już stanowić
nadmierną
ingerencję w
prawa i wolności
skazanego (art.
31 ust. 3
Konstytucji).
Zresztą w
powoływanym
już wyroku z (...)
r., (...)Trybunał
stwierdził, iż
„W sprawach
o "mieszanej"
prawomocności
istnieją już
powody, aby
dopuszczyć
stosowanie
prawa nowego,
zwłaszcza gdy
jest
względniejsze
dla sprawcy.
**Występuje tu
wyraźniej
problem
intertemporalny,**

**którego
najkorzystniejszym
dla
zainteresowanych
i
ugruntowanym
w prawie
karnym
rozwiązaniem
jest zasada lex
mitior.”**

Ów aspekt
sprawiedliwościowy
nie może być
zatem
bagatelizowany,
tym bardziej,
jeśli zważyć na
okoliczność, że
w przypadku
sprawcy
odpowiadającego
za zbiegające
się przestępstwa
popelnione na
gruncie „starej” i
„nowej” ustawy,
sąd - orzekając
w wyroku
jednostkowym
karę łączną -
bez żadnych
ograniczeń
będzie stosował
regułę
intertemporalną
z art. 4 § 1 k.k.,
zaś orzekając o
karze łącznej w
wyroku łącznym
za te same czyny
popelnione
przez tego
samego sprawcę
a osądzone w
odrębnych
postępowaniach
zakończonych
prawomocnie

przed 24
czerwca 2020
roku i po tej
dacie,
możliwości
takiej byłby
już pozbawiony.
Tymczasem
zgodnie z
utrwalonym
orzecnictwem,
brak jest
podstaw do
różnicowania
sytuacji prawnej
sprawcy,
któremu kara
łączna została
wymierzona w
wyroku łącznym
oraz sprawcy,
wobec którego
do orzeczenia
kary łącznej
dochodzi w
rozstrzygnięciu
jednostkowym
(por. wyrok
Sądu
Najwyższego z
dnia 17 stycznia
2013 r., II KK
84/12, OSNKW
2013, z. 5, poz.
43).

Reasumując,
Sąd Okręgowy
dokonał
właściwej
wykładni
przepisów art. 81
ust. 1 i 2 ustawy
– tarcza 4.0,
dopuszczając
możliwość
zastosowania w
poddanym
osądowi
przypadku

<p>ustawy obowiązującej poprzednio (art. 4 § 1 k.k.), co dawało podstawy do orzeczenia względem S. B. kary łącznej w wyroku łącznym w oparciu o tzw. kroczący model kary łącznej, która objęła podlegające wykonaniu jednostkowe kary ograniczenia wolności i pozbawienia wolności, orzeczone prawomocnie zarówno przed 24 czerwca 2020 roku jak i po tej dacie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o zmianę zaskarżanego wyroku (a właściwie uchylenie w myśl art. 437 § 2 k.p.k.) i umorzenie postępowania w przedmiocie wyroku łącznego w całości (jak należy logicznie zakładać) na podstawie art. 572 k.p.k.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie, albowiem zarzut obrazy prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art. 81 ust. 1 i 2 ustawy – tarcza 4.0 i bezpodstawne orzeczenie o karze łącznej wyrokiem łącznym okazał się niezasadny z powodów wyżej wyeksplikowanych.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1. 2. 3.</p>	<p>1. Sprostowanie oczywistej omyłki pisarskiej w zaskarżonym wyroku (vide: punkt 1. sentencji wyroku sądu odwoławczego).</p> <p>2. Zmiana zaskarżony wyrok w punkcie I. części</p>	

rozstrzygającej
poprzez
przyjęcie za
podstawę
orzeczenia o
karze łącznej
pozbawienia
wolności art. 85
§ 1 i 2 k.k.
oraz art. 86 § 1
k.k. i art. 87 §
1 k.k. w zw. z
art. 4 § 1 k.k.
- w brzmieniu
ustawy
obowiązującym
do dnia 23
czerwca 2020
roku (vide:
punkt 2. lit. a
sentencji
wyroku sądu
odwoławczego).

3. Zmiana
zaskarżony
wyrok w punkcie
III. części
rozstrzygającej
poprzez
zaliczenie na
poczet
orzeczonej kary
łącznej nadto
okres
pozbawienia
wolności
skazanego od
dnia (...)roku
godz. (...) do
dnia(...) roku
godz. (...) ze
sprawy o sygn.
akt (...) Sądu
Okręgowego w
Z. (...) (vide:
punkt 2. lit. b
sentencji

	wyroku sądu odwoławczego).
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
<p>Ad 1.) Na podstawie art. 105 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. sąd odwoławczy sprostował oczywiste omyłki pisarskie w komparycji zaskarżonego wyroku w ten sposób, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> • w punkcie II. w miejsce słów: „kara została wykonana w okresie od (...) roku do (...) roku” wpisał słowa: „reszta niewykonanej kary ograniczenia wolności w formie (...)dni zastępczej kary pozbawienia wolności została wykonana w okresie od (...) roku do (...) roku.”; • w punkcie III. w miejsce słów: „kara została wykonana w okresie od (...) roku do (...)” 	

roku” wpisał
słowa: „reszta
niewykonanej
kary
ograniczenia
wolności została
wykonana w
formie (...)dni
zastępczej kary
pozbawienia
wolności
wykonanej w
okresie od (...)
roku do (...)
roku”, co wprost
wynika z danych
o orzeczonych
i wykonanych
karach,
zawartych w
dokumentach
zgromadzonych
w postępowaniu
(vide: k. 13, 16,
18, 23, 2, 12,
14, 16, 18, 27,
77). Błędy te
miały charakter
oczywisty -
wynikały z
pośpiechu i
nieuwagi,
dlatego w celach
porządkowanych
należało je z
urzędu
wyczerpano.

Ad. 2. Na
podstawie art.
455 k.p.k. -
per analogiam -
sąd odwoławczy
poprawił
podstawę
prawną
orzeczenia o
karze łącznej,
albowiem:

- po pierwsze, powoływanie przepisów stricte procesowych było zbędne, skoro te nie zawierały podstaw materialnoprawnych orzeczenia o karze łącznej (art. 568a § 1 pkt 2 k.p.k., art. 569 § 1 i 2 k.p.k.),

- po drugie, art. 86 § 4 k.k. nie mógł stanowić podstawy orzeczenia o karze łącznej w wyroku łącznym, skoro - w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 roku - znajdował on zastosowanie, gdy przynajmniej jedną z kar podlegających łączeniu jest już orzeczona kara łączna, a tymczasem sąd meriti połączył wyłącznie kary jednostkowe,

- po trzecie, powoływanie w podstawie rozstrzygnięcia art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania

kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 (Dz. U. z 2020r., poz.1086 z późn. zm.) było błędem, skoro zakres jego normowania odnosi się do stanów faktycznoprawnych złożonych wyłącznie z kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie ww. ustawy, a nie stanów o „mieszanych” datach prawomocności, co Sąd Okręgowy prawidłowo zinterpretował, jednak niewłaściwie zastosował w podstawie prawnej orzeczenia o karze łącznej,

- po czwarte, art. 4 § 1 k.k. wymagał doprecyzowania poprzez

wskazanie in concreto, które brzmienie ustawy uznano za względniejsze dla skazanego w rozumieniu ww. ogólnej reguły intertemporalnej.

Ad. 3. Na podstawie art. 440 k.p.k. sąd odwoławczy skorygował okresy zaliczone przez sąd meriti w trybie art. 577 k.p.k. na poczet kary łącznej poprzez zaliczenie dodatkowego czasokresu pozbawienia wolności skazanego ze sprawy o sygn. akt (...) Sądu Okręgowego w Z. (...), który został przez Sąd Okręgowy pominięty, a który wynikał z niespornych danych o orzeczonych i wykonanych karach, zawartych w dokumentach zgromadzonych w postępowaniu.

5.
ZSTRZYGNIECIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO

<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>1. Orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności, zawarte w punkcie I. sentencji wyroku Sądu Okręgowego - w pozostałym, niezmienionym zakresie.</p> <p>2. Orzeczenie o umorzeniu postępowania, zawarte w punkcie II. sentencji wyroku Sądu Okręgowego.</p> <p>3. Orzeczenie o zliczeniu okresu pozbawienia wolności na poczet kary łącznej, zawarte w punkcie III. sentencji wyroku Sądu Okręgowego - w pozostałym, niezmienionym zakresie.</p> <p>4. Rozstrzygnięcia</p>		

<p>zawarte w punktach IV. i V. sentencji wyroku Sądu Okręgowego.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Sąd odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w zakresie w jakim nie podlegał on zmianie z urzędu, albowiem apelacja prokuratora okazała się bezzasadna, a jednocześnie brak było podstaw do dalej idącej jego zmiany lub nawet uchylenia zaskarżonego wyroku - niezależnie od podniesionych zarzutów. Oczywistym bowiem było to, że z urzędu sąd odwoławczy skontrolował wyrok, niezależnie od treści podniesionych zarzutów, stosownie do treści art. 433 § 1 in fine, a więc m.in.</p>	

prawidłowość
zastosowanego
przez sąd meriti
in concreto
reżimu
prawnego
orzekania kary
łącznej w wyroku
łącznym, w tym
wysokość
orzeczonej kary
łącznej oraz
prawidłowość
umorzenia
postępowania w
przedmiocie
wyroku
łącznego, nie
dopatrując się
w szczególności
ani
bezwzględnych
podstaw
odwoławczych,
ani też rażącej
niesprawiedliwości
orzeczenia. Sąd
Okręgowy
prawidłowo
ustalił bowiem
zbieg
podlegających
wykonaniu kar
ograniczenia
wolności oraz
pozbawienia
wolności - wedle
kroczącego
modelu kary
łącznej - oraz
połączył je w
jedną karę
łączną, która
mieści się w
granicach
sędziowskiego
uznania w
rozumieniu art.
53 § 1 k.k.,
a nadto w

należyty
stopniu
uwzględnia
okoliczności
ważące na jej
wymiarze. Sąd I
instancji
bowiem
prawidłowo
ustalił i
uwzględnił
istotne
okoliczności
wpływające na
jej wymiar. W
szczególności, w
należyty sposób
oceniając opinię
o skazanym
i poszczególne
skazania przez
pryzmat ich
przedmiotowych
i podmiotowych
związków,
zasadnie
uznając, że nie
ma podstaw
do zastosowania
przy wymiarze
kary łącznej
zasady pełnej
absorpcji, a
więc orzeczenia
kary łącznej
w minimalnym
wymiarze
tudzież na
zasadzie
kumulacji, czyli
w maksymalnej
wysokości. Sąd
Apelacyjny
popiera bowiem
pogląd, że
niezależnie od
możliwości
zastosowania
przy wymiarze
kary łącznej

zasady absorpcji, asperacji jak i zasady kumulacji, oparcie wymiaru kary na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia. Natomiast priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji (por. A. Marek: Komentarz, Kodeks karny, Warszawa 2004 rok s. 293; wyrok SN z 2 grudnia 1975 roku Rw 628/75, OSNKW 1976/2/33, wyrok SA w Katowicach z dnia 13 listopada 2003 roku, II AKa 339/03, LEX nr 183336; wyrok SA w Lublinie z dnia 27 kwietnia 2006 r., II AKa 80/06, LEX nr 183575). Ukształtowana przez Sąd Okręgowy kara łączna w wysokości przekraczającej

<p>o miesiąc dolną granicę jej wymiaru jest w ocenie Sądu Apelacyjnego karą sprawiedliwą, która nie razi swoją łagodnością i zapewnia realizację celów kary - tak indywidualno, jak i ogólnoprewencyjnych.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>0.0.1XX</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>XX</p>		
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa</p>		

7. PODPIS	
M. K. (...) H. K.	